

Sygnatura akt II AKa 32/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski (spr.)

Sędziowie: SA Janusz Jaromin

SA Stanisław Kucharczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gryficach Andrzeja Mruka

po rozpoznaniu w dniach: 17 lipca i 24 października 2019 r. sprawy

T. C. (1) i A. G. (1)

oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 4 grudnia 2018 r. sygn. akt II K 40/17

I. uchyla pkt. 3 zaskarżonego wyroku;

II. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 1 wyroku, oskarżonych T. C. (1) i A. G. (1) uznaje za winnych tego, że w okresie od początku marca do 9 marca 2015 r. w K. i S., działając wspólnie i w porozumieniu, wyłudziła poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że wprowadzili Wójta i Skarbnika Gminy K. w błąd co do faktu nieobowiązania umowy cesji wierzytelności z dnia 30 października 2014 r. zawartej między spółką (...) sp. z o. o., a (...) Bankiem S.A., dotyczącej wierzytelności wynikającej z umowy nr(...)z dnia 16 października 2014 r. na przebudowę stadionu miejskiego w C., w wyniku czego osoby reprezentujące Gminę K. wyraziły pisemną zgodę na przelew powyższej wierzytelności na rzecz (...) Bank S.A., a następnie posługując się tym nierzetelnym, pisemnym oświadczeniem, zawarli umowę przelewu wierzytelności nr (...) z (...) Bank S.A., której przedmiotem był wykup wierzytelności wynikającej z tytułu umowy nr (...) r., a potwierdzonej przez (...) sp. z o. o. fakturą VAT z dnia 3 marca 2015 r. na kwotę 1 439 979,51 zł, przez (...) Bank S. A. za cenę równoważną tej wartości z pomniejszeniem o dyskonto i prowizję, przy czym (...) Bank S.A. zobowiązał się zapłacić na rzecz zbywcy – spółki (...) tak ustaloną kwotę, co też nastąpiło 9 marca 2015 r., tj. uznaje ich za winnych popełnienia przestępstwa z art. 272 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. wymierza im kary:

- oskarżonemu A. G. (1) – 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonemu T. C. (1) – 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. zmienia pkt. 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż ustala, że przestępcze działanie miało miejsce w okresie styczeń – luty 2015 r.;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec A. G. (1) karę łączną roku pozbawienia wolności;

V. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

VI. zasądza od oskarżonego A. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. K. kwotę 1033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym;

VII. zasądza od oskarżonych po połowie wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza im opłaty za obie instancje:

- oskarżonemu T. C. (1) - w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych,

- oskarżonemu A. G. (1) - w kwocie 880 (osiemset osiemdziesiąt) złotych.

SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk

Sygn. akt II AKa 32/19

UZASADNIENIE

T. C. (1) i A. G. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 16 października 2014 roku do 09 marca 2015 roku w K. i S., działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, usiłowali doprowadzić Gminę K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 839 606,74 zł w ten sposób, że T. C. (1) jako przedstawiciel firmy (...) sp. z o.o. wprowadził w błąd Wójta Gminy K. – L. P. ora Skarbnika Gminy – M. B., przekazując zapewnienia, iż umowa o cesję wierzytelności wynikających z umowy nr (...) z dnia 16 października 2016 roku zawarta między spółką (...) sp. z o.o., a (...) Bank S.A. nie obowiązuje, oraz że wymieniona wierzytelność została przeniesiona na rzecz (...) Bank S.A., co nie polegało na prawdzie; przy czym A. G. (1) wiedząc, iż wierzytelność wynikająca z umowy nr (...) z dnia 16 października 2016 r. została już skutecznie przeniesiona na rzecz (...) Bank S.A. w dniu 3 lutego 2015, po uprzednim wprowadzeniu przez T. C. (1) w błąd Wójta oraz Skarbnika Gminy K., uzyskał zgodę tych osób na przelew wierzytelności wynikających z umowy nr (...) na rzecz (...) Bank S.A., a następnie w dniu 9 marca 2015 roku podpisał umowę przelewu wierzytelności nr (...), moca której ponownie i bezprawnie przeniósł przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Bank S.A., co w konsekwencji spowodowało, iż (...) Bank S.A. wystąpił do Gminy K. z roszczeniem o zapłatę należności w kwocie 839 606,74 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na podjęcie czynności prawnych przez gminę K.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Nadto, A. G. (1) oskarżono o to, że:

II. w dniu 30 października 2014 w D., po uprzednim wprowadzeniu w błąd P. K. prowadzącego Zakład Usług (...), co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy o dostawę betonu na realizację przebudowy stadionu w miejscowości C. oraz dokonania płatności, doprowadził P. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48 094,24 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 4 grudnia 2018 r., oskarżonych T. C. (1) i A. G. (1) uznano za winnych tego, że:

w okresie od 16 października 2014 roku do 9 marca 2015 roku w miejscowości K. i w S., działając wspólnie i w porozumieniu, ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili Gminę K. do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w T., wprowadzili Wójta Gminy K. L. P. i Skarbnika Gminy M. B. w błąd co do faktu nieobowiązania umowy cesji wierzytelności z dnia 30 października 2014 roku zawartej między spółka (...) sp. z o.o., a (...) Bankiem S.A., dotyczącej wierzytelności wynikającej z umowy nr (...) z dnia 16 października 2014 roku na przebudowę stadionu wiejskiego w miejscowości C., w wyniku czego osoby reprezentujące Gminę K. wyraziły zgodę na przelew powyższej wierzytelności na rzecz (...) Bank S.A., a następnie Gmina K. przełała za pośrednictwem Banku (...) Oddział w S. na rzecz (...) Banku S.A. kwotę 1.230.000,00 złotych stanowiącą zapłatę za wykonanie przebudowy stadionu, czym działali na szkodę Gminy K.,

tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., skazano każdego z nich na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki wobec oskarżonego T. C. (1) na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych, zaś wobec oskarżonego A. G. (1) na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Nadto, uznano oskarżonego **A. G. (1)** za winnego tego, że w dniu 30 października 2014 w D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd P. K. prowadzącego (...)P. K., co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy o dostawę betonu na realizację przebudowy stadionu w miejscowości C. i dokonania zapłaty za towar, doprowadził P. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci betonu o wartości 48 094,24 złotych,

tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., skazano go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzeczono wobec oskarżonego **A. G. (1)** kary pozbawienia wolności i kary grzywny, i wymierzono mu karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **T. C. (1)** kary pozbawienia wolności oraz wobec oskarżonego **A. G. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby.

Zasądzono od oskarżonego **A. G. (1)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. K. kwotę 6.772,23 złotych (sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

Nadto, zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w częściach równych oraz wymierzono im opłaty:

- T. C. (1) – w wysokości 1.000 (tysiąc) złotych,
- A. G. (1) – w wysokości 1.980 (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego T. C. (1) wyrokowi zarzucił:

„błąd w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, iż oskarżony T. C. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) dopuścił się popełnienia czynu zarzuconego w akcie oskarżenia podczas, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosków odmiennych, iż oskarżony T. C. (1) nie miał wiedzy o fakcie, iż umowa cesji pomiędzy (...) spółka z o.o. a (...) Bank S.A. w dalszym ciągu obowiązuje wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela gminy K. co do jej nieobowiązania co skutkowało podpisaniem cesji na rzecz (...) Bank S.A..”

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tego oskarżonego od zarzuconego mu czynu.

Natomiast, obrońca oskarżonego A. G. (1) zarzucił:

„1. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – mająca wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego – art. 399 § 1 k.p.k. i art. 14 § 1 k.p.k. przez wyjście poza granice oskarżenia w sytuacji, gdy oskarżonemu A. G. (1) postawiony został aktem oskarżenia zarzut usiłowania dokonania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 839.606,74 zł Gminę K. w okresie od 16 października 2013 r. do 9 marca 2014 r. ze wskazaniem czynności sprawczych dotyczących usiłowania, a przypisano mu występki polegający na doprowadzeniu Gminy K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.230.000 zł w okresie od 16 października 2013 r. do 9 marca 2014 r., ze wskazaniem w zarzucie czynności sprawczej „...a następnie Gmina K. przelała za pośrednictwem Banku (...) Oddział w S. na rzecz (...) Banku S.A. kwotę 1.230.000 zł...” pomimo tego, iż jak wynika z ustaleń Sądu, rozporządzeniem mieniem – zlecenie przelewu środków na rzecz (...) Bank (...) S.A. (rozporządzeniem mieniem) nastąpiło w dniu 31 marca i 15 kwietnia 2014 r., a więc poza okresem zarzutu, a opisane powyżej czynności sprawcze oraz wskazana kwota, kluczowe dla takiej kwalifikacji prawnej nie były ujęte w pierwotnym zarzucie, jako historycznie znacznie późniejsze, co nie mieści się w ramach tożsamości czynu i doprowadziło do naruszenia zasady skargowości procesu karnego oraz prawa do obrony,

2. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku obrazę prawa materialnego to jest art. 286 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie doszło do realizacji znamion tergo przepisu poprzez doprowadzenie Gminy K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w okresie od 16 października 2013 r. do 9 marca 2014 r., ze wskazaniem w zarzucie czynności sprawczej „...a następnie Gmina K. przelała za pośrednictwem Banku (...) Oddział w S. na rzecz (...) Banku S.A. kwotę 1.230.000 zł...” pomimo tego, iż jak wynika z ustaleń Sądu, rozporządzeniem mieniem – zlecenie przelewu środków na rzecz (...) Bank (...) S.A. (rozporządzeniem mieniem) nastąpiło w dniu 31 marca i 15 kwietnia 2014 r., a więc poza okresem objętym zarzutem,

3. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k., poprzez ocenę, w naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci wiadomości elektronicznej sporządzonej przez M. C. oraz zeznań świadka M. C., a także wyjaśnień A. G. (1) i T. C. (1), co doprowadziło do uznania A. G. (1) za winnego popełnienia przypisanego czynu, podczas gdy analiza wszystkich okoliczności sprawy z uwzględnieniem logiczności i sensu postępowania osób w każdej z ustalonych wersji, brak możliwości wytłumaczenia okoliczności niewątpliwych, późniejsze zachowania A. G. (1) związane ze spłatą w całości udzielonych kredytów prowadzą do wniosku, iż po stronie tego oskarżonego nie było zamiaru doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

4. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. poprzez ocenę, w naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci faktury (...) oraz zeznań A. B., a także wyjaśnień A. G. (1) i T. C. (1), co doprowadziło do uznania, iż wskazaną powyżej fakturę wystawił A. G. (1),

5. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku obrazę prawa materialnego to jest art. 286 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie doszło do realizacji znamion tego przepisu poprzez doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 30 października 2014 r. ze wskazaniem w przypisanym czynie czynności sprawczej „...doprowadził P. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48.094,24 zł” pomimo tego, iż jak wynika z ustaleń Sądu, potencjalne niekorzystne rozporządzenie mieniem- dostarczenie towaru w postaci betonu dla spółki prowadzonej przez oskarżonego nastąpiło w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 26 lutego 2015 roku, czyli poza objętym zarzutem, a dniu wskazanym w zarzucie doszło wyłącznie do podpisania umowy, z której pierwsze dostawy zostały opłacone,

6. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k., poprzez ocenę, w naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków w tym zeznań P. K., co doprowadziło do uznania A. G. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, podczas gdy analiza wszystkich dowodów i okoliczności z uwzględnieniem logiczności i sensu postępowania osób, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, iż A. G. (1) nie wykonywał żadnych czynności faktycznych przed zawarciem z pokrzywdzonym umowy, nie wprowadzał pokrzywdzonego w błąd, nie miał zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i:

1. „umorzenie postępowania o czyn I przypisany oskarżonemu A. G. (1) na podstawie art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., względnie wobec podniesienia zarzutów 2-4 apelacji, uniewinnienie A. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. uniewinnienie A. G. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu a pkt. 2 części rozstrzygającej wyroku.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców okazały się o tyle uzasadnione, że doprowadziły do kontroli instancyjnej wyroku, a następnie do jego zmiany na korzyść oskarżonych. Jednak w większej części, argumentacja skarżących nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do czynu I-ego, w ocenie Sądu Odwoławczego, sąd rozstrzygający poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, jak i dokonał właściwej oceny dowodów. Wątpliwości wzbudziło natomiast ustalenie celu działań A. G. (1) i T. C. (1), jak i ocena prawna ich zachowania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie ma żadnych dowodów wskazujących na to, że w dniu zawarcia umowy tj. 16.10.2014 r. oskarżeni działali z zamiarem doprowadzenia Gminy K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Po podpisaniu umowy, spółka (...), dzięki umowie z (...) Bank S.A. uzyskała odpowiednie finansowanie i rozpoczęła realizację umowy polegającej na modernizacji stadionu wiejskiego w C.. Pierwsze trudności pojawiły się w grudniu 2014 r., kiedy spółka opóźniła płatności na rzecz (...) P. K. za dostarczony do realizacji przebudowy stadionu beton. Pogłębienie tych trudności nastąpiło na początku 2015 r., kiedy z jednej strony spółka, w której obaj oskarżeni byli udziałowcami, prowadziła rozmowy z (...) Bank S.A. w sprawie uzyskania dalszych środków finansowych pozwalających na kontynuowanie inwestycji, a z drugiej strony – oskarżony A. G. (1) zaprzestał płacenia za dostarczony beton, wprowadził w błąd P. K. celem uzyskania dalszych dostaw betonu, a jednocześnie w Urzędzie Gminy informował, że nie ma żadnych zobowiązań wobec Zakładu Usług (...). Powyższe ustalenia faktycznie wynikają z dowodów przeprowadzonych przez sąd rozstrzygający, i nie sposób ich kwestionować.

Dalsze ustalenia faktyczne sądu I-ej instancji także nie budzą wątpliwości (i nie zostały skutecznie zakwestionowane przez skarżących), Wynika z nich, że osk. A. G. (1), w dniu 2.03.2015 r., podpisał umowę z Gminą K. o przedłużeniu płatności do 30.06.2015 r. (por. str. 4 uzasadnienia, k. 969 akt). Było to niezbędne, aby prowadzić rozmowy z (...) Bank S.A. o cesji wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 16.10.2014 r..

W dniu 3.03.2015 r. osk. T. C. (1) uzyskał pisemną zgodę Gminy K. na cesję wierzytelności na rzecz (...) Bank S.A., przy czym wcześniej zapewnił urzędników gminnych, że cesja tej samej wierzytelności na rzecz (...) S.A. wygasła. Pomijając naiwność w działaniu osób reprezentujących gminę (brak sprawdzenia prawdziwości zapewnień osk. T. C. (1)), nie budzi wątpliwości, że było to działanie uzgodnione z osk. A. G. (1) Uzyskanie powyższej zgody pozwoliło temu ostatniemu na zawarcie w dniu 06.03.2015 r. umowy pomiędzy spółką (...), a (...) Bank S.A. o przelew wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 16.10.2014 r.. W dniu 9.03.2015 r. dzięki umowie cesji, (...) Bank S.A. przelał na konto 1.439.979,00 złotych, tj. kwotę jaką miała uzyskać spółka za wykonaną na rzecz gminy umowę przebudowy stadionu, pomniejszoną o dyskonto i prowizję dla banku. Dodatkowo należy pamiętać, że w dniu 5.03.2015 r., do gminy K. wpłynęła faktura na kwotę 1.496.489,12 złotych, wystawiona przez spółkę (...), **z terminem płatności na dzień 30.06.2015 r.**, w której wskazano konto spółki w G. (...) bank S.A..

A zatem, uwzględniając chronologię w/w zdarzeń nie sposób ocenić, że oskarżeni nie współdziałali ze sobą i każdy z nich wykonywał uzgodnione wcześniej czynności. Tym bardziej, że byli współdziaławcami spółki (t. C. (1)–mniejszościowym), a także są spowinowaceni (są szwagrami). Tak więc sugestie skarżących o braku współdziałaniu oskarżonych, czy też działaniu T. C. (1) pod wpływem błędu, nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Jednak, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w przeciwieństwie do oceny sądu rozstrzygającego, przestępcze działanie oskarżonych rozpoczęło się na początku marca 2015 r.. Jego celem było szybkie uzyskanie środków finansowych w (...) Bank S.A.. Służyło temu przeniesienie cesji wierzytelności. Jednak, po uzyskaniu tych środków, po kilku miesiącach, spółka (...) rozliczyła się finansowo zarówno z (...) S.A., jak (...) Bank S.A.. Dlatego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie czynu I-ego w ten sposób, że skrócił okres przestępczego działania oskarżonych, zmienił opis przypisanego im przestępstwa, jak jego kwalifikację prawną.

Apelacje obrońców oskarżonych nie podważyły przytoczonych wyżej ustaleń faktycznych, nie naprowadziły także takiej argumentacji, która zakwestionowałaby dokonaną ocenę dowodów, przedstawioną w pisemnym uzasadnieniu sądu rozstrzygającego. A więc w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jednak zmiana kwalifikacji prawnej na łagodniejszą spowodowała zmianę wyroku na korzyść obu oskarżonych w zakresie wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności, jak i pominięcia orzeczenia o karach grzywnien. I w tym zakresie apelacje obrońców okazały się skuteczne.

Co do zasady, nie zasługiwała na uwzględnienie także ta część apelacji obrońcy osk. A. G. (1), która odnosiła się do czynu II-ego, przypisanego temu oskarżonemu. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, iż chodziło o ten sam historycznie czyn, jak to opisał sąd rozstrzygający, który jednak nie nastąpił w dniu 30.10.2014 r., a w styczniu-lutym 2015 r..

Do końca 2014 r., osk. A. G. (1) starał się wywiązywać ze swoich zobowiązań, choć z opóźnieniem, wobec firmy P. K.. Nie sposób uznać, w świetle zgromadzonych dowodów, iż w tym okresie oskarżony działał z zamiarem oszukania dostawcy betonu. Jednak zachowanie osk. A. G. (1) diametralnie zmieniło się z początkiem 2015 r. .

Z jednej strony, celem uzyskania dalszych dostaw betonu, nadal zapewniał P. K., iż zapłaci za dostawy, choć z opóźnieniem. Jednak nie podjął już żadnych czynności zmierzających choćby do częściowej realizacji swoich zobowiązań (a przecież na początku marca 2015 r. uzyskał znaczne środki finansowe z (...) Bank S.A.). Równocześnie, kłamliwie informował urzędników gminnych, że nie ma jakiegokolwiek zobowiązań finansowych wobec (...). P. K.. Ostatecznie, po wielu miesiącach, P. K. musiał wystąpić na drogę postępowania cywilnego i odzyskał swoją wierzytelność w drodze egzekucji komorniczej.

Powyższe ustalenia faktyczne, nie kwestionowane przez skarżącego, prowadzą do wniosku, że od początku 2015 r. osk. A. G. (1) zmierzał do oszukania P. K.. Tym samym, jak prawidłowo to uzasadnił sąd rozstrzygający, popełnił przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.. Dlatego w tym zakresie apelacja obrońcy nie mogła doprowadzić do zmiany orzeczenia w zakresie wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny.

Inna kwalifikacja prawna czynu I-ego i rodzaj orzeczonej za ten czyn sankcji spowodowało konieczność orzeczenia wobec A. G. (1)nowej, proporcjonalnie niższej kary łącznej pozbawienia wolności.

Orzeczenie o wydatkach za postępowanie odwoławcze znajduje swoje uzasadnienie w art. 635 w zw. z art. 633 k.p.k., a o opłatach za obie instancje orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 2 i 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., poz. 223 z późniejszymi zmianami).

SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk